

Naar „periodieke onthouding“ ??

In het Septembernummer van „Moeder“ komt een artikel voor van Dr J. W. Bruins van Deventer, getiteld: „De geboorteregeling“.

Naar aanleiding van wat in dit artikel staat, wil ik gaarne enkele opmerkingen plaatsen in dit blad; niet zozeer om hierover met Dr Bruins te gaan discussiëren, als wel om voor onze mensen op deze zaak het licht te laten vallen, dat daar m.i. op moet vallen.

De zaak zelf is van groot belang; maar de aard ervan brengt mee, dat er in onze bladen niet zooveel over geschreven wordt, terwijl de voorlichting van ouders aan kinderen, uit een zekere valsche schaamte, veelal achterwege blijft. Maar is er eenige zaak, die voorlichting behoeft, dan is het zeker niet in de laatste plaats deze!

Ik wil niet ingaan op het hooft artikel van Dr Bruins. De passages, waaraan ik mijn gedachten vast wil knoopen, zijn de volgende:

„Over de methodiek van de geboortebepaling lopen de meningen, zelfs in de kringen van de Christen-artsen, nogal uiteen.“

„Zeer in het kort komt het hierop neer, dat men verschillende interpretaties geeft aan de geslachtsdaad op zichzelf. Ik zal het nu maar zo eenvoudig mogelijk zeggen: er zijn mensen, die deze geslachtsdaad slechts als zedelijk verantwoord beschouwen, indien deze wordt uitgeoefend met de intentie van het verwekken van nakroost. Iedere daad die bewust hiervan wordt losgemaakt, moet als onzedelijk worden gebrandmerkt.“

Een andere groep is deze — en deze is, naar ik meen, verre in de meerderheid — huldigt dit standpunt niet en zegt, dat men de geslachtsdaad ook als een akt „an sich“ moet beschouwen, die inherent is met het huwelijksleven en mag worden uitgeoefend ook zonder dat er zelfs een mogelijkheid van het verwekken van nakroost is (wederzijdse hulp).“

Dr Bruins rekent zichzelf tot deze laatste groep van mensen.

„Wij moeten altijd maar weer ons oor te luisteren leggen naar de roep der natuur en ons regelen naar de wetten, die God daarin gelegd heeft. En nu is komen vast te staan dat een vrouw gedurende de geslachtsrijpe leeftijd niet altijd even gevoelig is voor het ontstaan van een zwangerschap — dat er perioden zijn van bevruchtbaarheid en van ongeschiktheid.“

„De methode van Ogino en Knaus berust op een periodieke vruchtbaarheid bij de vrouw, waarop de man antwoordt met een periodieke onthouding.“

Deze onthouding is geboden wanneer er ernstige redenen zijn om een zwangerschap te voorkomen.

Nu er ons echter geopenbaard is dat de vrouw zo geschapen is, dat er perioden zijn dat zij ongevoelig is voor een zwangerschap, mag hiervan een dankbaar gebruik gemaakt worden, zonder dat er wordt overgegaan tot het gebruik van tegennatuurlijke middelen. Aan de andere kant behoeven we dan niet op het rigoureuze standpunt te staan van de eerste groep, die absolute onthouding wil. Ik wil de mensen van deze groep toch eens vragen of zij er wel rekening mee houden, dat de vrouw slechts bevruchtbaarheidsschik is van de..... (en dan volgen deze dagen P. J.) voor de komende menstruatie. Slechts in deze periode is het voor deze mensen geoorloofd om de geslachtsdaad uit te oefenen (in ieder huwelijk). Buiten deze periode is het voor hen nutteloos.

Ik denk, dat hiervan niet veel terecht komt!

*. Procestkosten studentencorps

Onze vorige verantwoording kwam tot 't cijfer f 441.38, voor de derde reeks.

Sedert we de copie daarvoor verzonden mochten we wederom giften ontvangen. En wel de volgende:

G. v. S. te R.-Z. f 2.—; F. N. L. te B. f 2.50; H. A. te G. f 1.— (motto: „het is toch zoo nuttig“). Inderdaad; door fam. K. P. te H. 8 x f 0.80 = f 4.80 (fijn, die combinatie!); van P. de N. f 2.50; van P. te K. (per brief) f 1.—; H. J. W. te Z. f 5.—; fam. A. (?) H. R. te A. f 5.—; N. V. te R.-W. f 1.—; D. K. te G. f 5.—; H. v. Z. te R. f 7.—; Meij. G. G. L. te Ten P. f 2.—; N. v. L. te R.-W. f 2.50; P. K. te B. f 1.50; P. L. te Z. f 5.—; C. v. M. te Z. f 2.50; Geref. Kerk te Hillegersberg-Straatweg f 15.—; J. V. te R. f 2.50; G. v. d. B. te N. A. f 5.—; fam. R. te E. (gevonden in brief!) f 2.50; fam. R. te B. (idem!) f 1.—; O. te M. f 10.—; Meij. P. H. H. te A. f 5.—; N. N. te H. (bijljet nr 95) f 2.50; J. de H. te G. f 1.—.

Vanwege de trage postverzending (vacantie plus treinvertraging) sluit ik deze week op Vrijdagavond af.

Met deze aanwinst van f 94.80 staan we dus op Zaterdagmorgen voor de 3e reeks op het bedrag van f 536.18.

De hierboven vermelde giften waren voor een groot deel verjaardagscadeaux. Daarvoor, gelijk ook voor de gelukwensen, besten dank.

K. S. P. S. Van mej. E. V. te L., elk jaar present, ontvang ik als verjaardagsgeschenk f 15.— voor Suppletiefonds. Zeer hartelijk dank. 't Bedrag is doorgezonden naar prof. Holwerda, die zoo vriendelijk is geweest de zorg voor het Suppletiefonds van mij over te nemen en dien ik ook in deze qualiteit hartelijk aan allen ter gedachtenis aanbeveel.

K. S. Naschrift. Bovenstaande verantwoording was ingezonden voor vorig nummer, maar bleef wegens noodzaak van vroegtijdige gereedmaking van het oudejaarsavondnummer liggen. We nemen ze thans op; de rest volgt. Toch wil ik thans reeds melden, wat in de copie der reeds geschreven volgende verantwoording al opgenomen is: langzamerhand gelooven we, dat het raadzaam is, dit rubriekje thans te gaan beëindigen. Daarover volgende week meer.

K. S.

Als ons de geheimen van de natuur worden geopenbaard, scheppingsgeheimen, dan mogen, ja dan moeten wij daarvan een dankbaar gebruik maken“.

Tot zoover Dr Bruins.

Tegenover deze opmerkingen zou ik allereerst willen plaatsen deze, dat wij zeker niet mogen veronachtzamen de wetten, die de Heere in de natuur gelegd heeft; maar als het erom gaat, waar wij altijd weer „ons oor te luisteren moeten leggen“, dan antwoord ik: vóór alles: bij de Heilige Schrift! Dit Woord alleen „is een lamp voor mijn voet en een licht voor mijn pad“ (Ps. 119: 105).

Welnu, dan leer ik daaruit, dat ik de geslachtsdaad moet zien en blijven zien als één geheel, als een eenheid. Een daad, die vóór elk ander ding, in dienst staat van de voortplanting van den mensch. Daardoor kunnen we gehoorzamen aan het gebod des Heeren: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde“ (Gen. 1: 28). En nog nader: in dienst van het Verbond, dat de Heere met Abraham en zijn zaad maakte. Lezen we maar eens in Gen. 17. Eerst vers 2: „Ik zal Mijn verbond stellen tusschen Mij en tusschen u, en Ik zal u gansch zeer vermenigvuldigen“. Dan vers 4: „Mij aangaande, zie, Mijn verbond is met u, en gij zult een vader van een menigte der volkeren worden“. Vervolgens vers 5; ook dit leert niet anders. Vers 6: „En Ik zal u gansch zeer vruchtbaar maken en Ik zal u tot volken stellen en Koningen zullen uit u voortkomen“. Vers 7: „En Ik zal Mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u, en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten tot een eeuwig verbond“. En zoo kan ik doorgaan.

De geslachtsdaad, die in de allereerste plaats staat in dienst van de voortplanting van den mensch, staat dus voor de geloovigen wel zeer in het bijzonder in dienst van het Verbond.

Dat nu mogen we niet loslaten; en nooit uit het oog verliezen!

Dat in de uitoefening van de geslachtsdaad een „lustfactor“ aanwezig is, verandert hieraan niets. De vermeerdering van het menschelijk geslacht en de verwekking van bondelingen zijn er niet terwille van dien lustfactor; maar omgekeerd: deze lustfactor is er ter wille van die andere zaken!

De kinderen, die den geloovigen geboren worden, zijn een kinderzegen in zeer bijzonderen zin; want die kinderen zijn verbondskinderen!

Daarom mag ook geen van onze handelingen, die wij in dit leven verrichten, maar in de verte daaraan herinneren: „die begeeren wij eigenlijk niet! Heere, houd die verbondskinderen maar bij U!“

Dat gevaar dreigt onmiskenbaar, als wij te veel acht gaan geven op dien „lustfactor“, dien ik zoo juist noemde; als wij dien gaan nemen als een zelfstandig onderdeel van de geslachtsdaad. Als wij den „lust“ van de geslachtsdaad gaan nemen „om den lust“!

En dat gebeurt nu in dezen ellendigen tijd, die meer dan eenigen anderen uit schijnt te zijn om te genieten, maar al te vaak. In dezen tijd dansen wij met al onze genietingen, op den rand van een afgrond. Wij vieren maar feest of er geen ellende in de wereld is. Of onze jongens sneuvelen in wijlen Neder'andsch Oost-Indië, of wij als Nederlandsche Natie door de diepte heen gingen en nog gaan in het prijsgeven van dat Nederlandsch Oost-Indië aan revolutionaire, misschien wel communistische machten..... Wij vierden ons 3-Octoberfeest, en het zooveeljarig bestaan van onze oude steden met den meesten luister; de bioscopen en andere gemakkelijheden maken nog steeds goede zaken. Genieten moet de tegenwoordige mensch; genieten, want anders zit hij ook altijd in de ellende! Komt laat ons toch eten en drinken en vroolijk zijn, want morgen sterven wij! En dan is het uit. Freut euch doch des Lebens, weil noch das Lämpchen glüht! Genieten, terwijl wij niet eerst werkelijk nagaan, of er wel werkelijk te genieten valt! Genieten, terwijl wij niet eerst eens grondig nagaan, of wij geen gansch andere houding aan moeten nemen, bv. van verootmoediging voor het aangezicht des Heeren!

Voor zulk genieten moeten wij meer dan benauwd zijn!

Of wij dan heelemaal niet mogen genieten?

Welke dwaas zou dat willen ontkennen?

Toen wij in het Westen des lands in het begin 1945 temidden van de grootste hongerevende, dat heerlijke witbrood en die fijne boter uit Zweden kregen, hadden wij daarvan niet mogen genieten?? Niemand, die het zal ontkennen! En voor die gave en dat genieten mochten en moesten wij den Heere hartelijk danken ook!

En dat mogen wij iederen keer weer, als de Heere ons Zijn goede gaven schenkt; als wij telkens weer op onze tafel goede en smakelijke spijzen krijgen, als de kachel zijn heerlijke warmte uit gaat stralen, als wij een goed plaatsje krijgen in onze fijne treinstellen, als een goed orgel in onze kerken prachtig praeludeert op een psalm, dien wij gaan zingen, enz., enz. Dat

mogen wij ook in..... de geslachtsdaad!

Die „lustfactor“ is niet voor niets aan het verwekken van kinderen verbonden. Het eerste begin van gehoorzamen aan het goddelijk gebod: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u“ wordt den mensch daardoor aangenaam gemaakt. Hoe anders zou het zijn als die „lustfactor“ een „onlustfactor“ was en bv. zou bestaan uit pijn! Maar die „lustfactor“ staat dan ook alereerst in dienst van het verwekken van kinderen.

Nu is het verwekken van kinderen alleen toegestaan aan de wettig gehuwden. Alleen dus aan hen, die zich onder eede verbonden hebben samen het leven door te gaan. Door dezen wijzen maatregel heeft de Heere aan het kind, dat geboren zal worden, de grootste mate van zekerheid gegeven, dat het in gunstige omstandigheden zal kunnen opgroeien en zich ontplooiën en vooral..... dat het onderwezen zal worden in het dienen van Hem.

Wettig-gehuwden moeten mensen zijn, die elkaar hartelijk liefhebben. Voor wie Efeze 5 kent, behoef ik daarover verder niets te schrijven. Welnu, die „lustfactor“ staat nu ook in dienst van deze liefdesverhouding tusschen man en vrouw. Ook daardoor (maar let wel: heelemaal niet alléén daardoor, en ook zeker niet: in de eerste plaats daardoor, maar slechts..... óók daardoor) worden man en vrouw tot elkaar getrokken. Ik stel dit maar even duidelijk, omdat die „lustfactor“ in de moderne literatuur m.i. ernstig overschat wordt. Ware dit niet zoo, 't zou er met het huwelijk slecht voor staan, als, bv. door zeer langdurige ziekte van de vrouw of ook van den man (!) de geslachtelijke samenleving niet mogelijk zou zijn! Als dan de eenige aantrekking tusschen man en vrouw op non-actief gesteld zou zijn! Als de liefde op geen andere momenten rustte dan op dit biologische!

Deze bescheiden plaats van den „lustfactor“, dien ik nu juist slechts heel summier aangaf, moet dan ook een deel zijn van den inhoud van de belofte, die man en vrouw, als zij trouwen, „voor God en Zijn heilige gemeente afleggen: „dat zij heilig met elkaar zullen leven“.

Zóó bezien, mogen man en vrouw dan ook vrijelijk dit middel gebruiken, om daarin elkaar wederkeurig hun liefde te betuigen.

Maar..... en daar kan m.i. niet genoeg de nadruk op gelegd worden: zij mogen dit nooit gebruiken op zulk een wijze, dat zij daarin tevens te kennen geven: maar wij willen géén nakroost!

Als zij dit middel gebruiken, moeten zij ook ten volle bereid zijn het kind te aanvaarden, als het den Heere belijft hen die, als gevolg van deze daad, te geven!

Geén scheiding dus in de geslachtsdaad; niet alléén het incasseeren van den lust, maar een systematisch onmogelijk maken van de voortplanting!

De heele geslachtsdaad blijve naar Scheppingsordonnantie één geheel!

Dit alles nu brengt deze konsekwenties mee.

Ten eerste: zoo lang men nog maar verloofd is, mag de geslachtsdaad niet uitgeoefend worden; de „lust“ mag niet „om den lust“ geïncasseerd worden. Op dit gebied zullen altijd zij zwak staan in hun argumentatie, die dezen „lustfactor“ te veel op zichzelf beschouwen. In het huwelijk mag ik mijn liefde uiten door een omhelzing, door een kus, door een cadeautje, door een vriendelijk woord; door wat niet al! Ook door een geslachtelijke samenleving! In de verlovingsmag ik dat alles óók; alléén die geslachtelijke samenleving niet! Maar, zoo zal iemand vragen, waarom dan die niet? Ja,..... omdat door die geslachtelijke samenleving kinderen verwekt kunnen worden! Maar..... zoo werpt de ander weer tegen: als wij nu zóóver zijn, dat we dat laatste kunnen verhoeden met zekerheid (en zoover zijn wij nu in 1950!) mogen wij deze wetenschap (en nu zou ik haast met Dr Bruins zeggen: dat geheim van de natuur is ons nu geopenbaard!) dan niet in praktijk brengen; waarom mogen de verloofden daar dan geen gebruik van maken?

U ziet op welk een gevaarlijk pad wij komen!

Ten tweede: de geslachtsdaad mag ook uitgeoefend worden, al weet men, dat deze géén zwangerschap ten gevolge zal hebben. Dus b.v. in den eersten tijd van een reeds bestaande zwangerschap. Ik ben het dus niet eens met hen, die Dr Bruins aldus teekent; die de geslachtsdaad slechts als zedelijk verantwoord beschouwen, indien deze wordt uitgeoefend met de intentie van het verwekken van nakroost. Die elke daad, die bewust hiervan wordt losgemaakt, als onzedelijk brandmerken.

Want hier wordt het krijgen van nakroost niet gebrandmerkt als iets, dat liever niet gewenscht was. Hier is een geloovig en dankbaar aanvaarden van het nakroost, van den verbondszegen.

Zijdelings wil ik dit lezen uit Matth. 1: 25; en Jozef bekende Maria niet, „totdat zij dezen haren eerstgeboren Zoon gebaard had“. Ik lees dit vers, m.i. volkomen natuurlijk, zóó: bij een gewoon kind, door Jozef verwekt, ware het vanzelfsprekend geweest, dat er verder huwelijksverkeer zou hebben plaats gevonden. Nu was er echter sprake, niet van een gewone bevruchting en niet van een gewone vrucht. Nu was er